

Nr 342

Av herr Dickson m. fl., om upphävande av lagen om tillsättning av fluor till vattenledningsvatten.

Lagen om tillsättning av fluor till vattenledningsvatten antogs av riksdagen den 21 november 1962 efter en förklaring av andra lagutskottet att lagförslaget »icke har annat syfte än att möjliggöra fortsatt försöksverksamhet med vattenfluoridering».

Statsrådet Rune Johansson uttalade i samband med fluordebatten i andra kammaren: »Jag avser därför att, om lagförslaget antages av riksdagen, tillåta vattenfluoridering endast i Norrköping under ytterligare en femårsperiod — — — —.» — »Efter femårsperiodens slut bör sålunda förutsättningarna vara avsevärt större än i dag att bedöma nödvändigheten av att i större omfattning tillgripa vattenfluoridering som ett medel i kampen mot tandkaries.»

Den av Kungl. Maj:t tillsatta fluorkommittén har i juni 1967 inkommit med förslag till anvisningar för genomförandet av vattenfluoridering, vilka är så långtgående i sina krav att endast ett fåtal av de allra största vattenverken i landet kan komma i fråga för införandet av artificiell vattenfluoridering. De föreslagna anvisningarna väcker tvivel rörande värdet av den hälsokontroll som man påstår bedrevs i Norrköping under fluorideringen. I yttrande till hälsovårdsnämnden i Djursholm i april 1967 har professor Yngve Ericsson vitsordat att man ej vid det tidigare norrköpingsförsöket haft resurser att systematiskt bedriva studier rörande den eventuella riskfriheten vid fluoridering.

Vi vet alltså i dag inte om vattenfluorideringen är riskfri eller ej. Men vi vet, att *Vetenskapliga rådet vid Internationella sällskapet för närings- och vitalämnesforskning* — i vilket ingår 1 000-talet vetenskapsmän och praktiker från 75 olika länder i alla världsdelar — helt nyligen offentliggjort en resolution med rekommendation till alla regeringar, stats- och kommunala myndigheter, som handlägger frågan om fluoridering och skydd mot tandkaries, att avstå från fluoridering av dricksvatten.

Det är anmärkningsvärt att i vårt land — ännu fem år efter fluorlagens tillkomst — inte presterats något indicium för att det projekterade tillskottet till vår redan allvarliga vattenförstöring som vattenfluoridering måste innebära skulle kunna betyda annat än en ytterligare försämring av människans, florans och faunans livsbetingelser.

Här framhållna omständigheter synes påkalla att lagen om tillsättning

av fluor till vattenledningsvattnet upphävs och att den svenska lagstiftningen till skydd mot förgiftning av medborgarna anpassas till den i Danmark gällande.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till upphävande av lagen om fluoridering av vattenledningsvattnen.

Stockholm den 24 januari 1968

James I. A. Dickson (h) Bengt-Olof Thylén (h) Thorvald Källstad (fp)

Nr 343

Av herr Fredriksson m. fl., om sänkning av pensionsåldern för vissa gruvarbetare.

(Lika lydande med motion nr 275 i Första kammaren)

Svenska gruvindustriarbetareförbundet har sedan länge hävdad att underjordsarbetets karaktär är sådan att dess utövare borde prioriteras beträffande sociala förmåner såsom arbetstid, semester och pensionsålder.

I ett tidigare skede har dessa synpunkter vunnit visst beaktande. Sålunda har gruvarbetarna åtnjutit vissa, i jämförelse med andra industriarbetargrupper, bättre förmåner i form av kortare arbetstid och längre semester.

Det försprång som gruvarbetarna haft i dessa avseenden har genom arbetstidsförkortning och fyra veckors allmän semester i stort sett inhämtats av övriga industriarbetargrupper.

Motiven för att gruvarbetarna är en sådan grupp som bör prioriteras beträffande ovan angivna sociala förmåner kvarstår alltjämt. Att så är förhållandet bestyrkes bl. a. av att gruvföretag, som på grund av ökad malmförsäljning haft behov av nyrekrytering, har haft svårt att erhålla arbetskraft. Detta trots att ett betydande antal gruvarbetare friställts genom att ett antal gruvor tvingats att inställa driften och trots det allmänt svaga samsättningsläge med betydande arbetslöshet som nu råder. Det förhållandet att friställda gruvarbetare synes föredraga att genomgå omskolningskurser och övergå till andra yrken i stället för att fortsätta i sitt yrke på en annan arbetsplats visar att gruvarbetet inte är attraktivt. Det berättigade i de krav som gruvarbetarna ställer har heller icke mött någon gensaga av